

РЕШЕНИЕ

№ 5461

гр. София, 17.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 17.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **2672** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК във връзка с чл. 107 и чл. 144 от ДОПК и във връзка с чл. 4, ал.1 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място], чрез адв. С. от Адвокатско дружество „С. и П.“ против Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № 014/29.06.2011г., издаден от началник отдел в отдел „МДТ – К. поляна” при СО, потвърден с решение № 9305-11-4/13.02.2012г. на директора на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община.

Жалбоподателя оспорва определения му данък недвижими имоти и съответните лихви за 2010г. за недвижим имот, собственост на дружеството, представляващ поземлен имот /ПИ/ 843, находящ се в [населено място], м. Разсадника – Бежанци II част, кв. 169, придобит с нотариален акт от 29.10.2008г., като твърди, че с решение от 2009г. на МС, с което е приет нов общ устройствен план /ОУП/ на Столична община, е извършена промяна в предназначението на имота – от комплексно застрояване за озеленяване, поради което от датата на промяната в предназначението на имота, за СО възниква задължението да придобие по предвидения от закона ред собствеността върху процесния имот и да поеме задълженията за същия имот. Според доводите в жалбата непредприемайки предвидените от закона действия по отчуждаване на имота, СОС не е изпълнил законовите си задължения, поради което за жалбоподателя не следва да възникват допълнителни тежести от това недобросъвестно поведение, в това число и такива за данък по ЗМДТ.

Иска се отмяна на оспорения АУЗД. Претендира се присъждане на деловодни

разноски, в това число адвокатско възнаграждение в минимален размер съобразно обжалвания материален интерес.

Подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт за установяване на задължение по декларация за данък недвижими имоти, основани на промяната в отреждането на имота и действието на ЗУЗСО, се развиват в представената по делото писмена защита на процесуалните представители на жалбоподателя.

Ответникът – директор на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община, в качеството му на териториален директор по смисъла на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ и чл. 107, ал. 3 от ДОПК, в представеното по делото писмено становище от 14.09.2012г. оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата от 06.03.2012г. е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – адресат на оспорения АУЗД и в предвидения от чл. 156, ал.1 във връзка с чл. 144 от ДОПК преклузивен срок за обжалване, считано от 21.02.2012г., когато е получено решение № 9305-11-4/13.02.2012г. на директор на дирекция ПАМДТ – СО.

Разгледана по съществото на спора, настоящият съдебен състав намира, че е неоснователна по следните съображения:

Административното производство е образувано по искане вх. № 11-07-00/0051 от 23.06.2011г. на [фирма] за издаване на акт за установяване на задължение – данък върху недвижими имоти, за поземлен имот 843, находящ се в [населено място], м. „Разсадника – Бежанци II част”, кв. 169.

Имотът е собственост на дружеството съгласно нотариален акт № 110, том СХСХVI, дело № 54636/29.10.2008г. по описа на Агенция по вписванията, акт № 30, том IV, рег. № 6934, дело № 558/2008г. по описа на нотариус С. К., рег. № 526 на НК.

За имота е подадена декларация по чл.17 от ЗМДТ вх. № 11-00-09/000002 от 07.01.2009г., с посочена отчетна стойност 1 603 102.76 лева и е открита имотна партия № М090002.

С оспорения акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № 014/29.06.2011г. издаден от Л. Д. С. началник отдел, в отдел МДТ - К. поляна е определен данък недвижими имоти за периода 01.01.2010г. – 31.12.2010г. в размер на 3005.82 лева върху декларираната отчетна стойност на имота от 1 603 102.76 лева и лихви за забава към 29.06.2011г. от 261.75 лева.

АУЗД е обжалван по реда на чл. 107, ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ пред директора на дирекция „ПАМДТ” в качеството му на териториален директор и е потвърден с решение № 9305-11-4/13.02.2012г. Решението е издадено във връзка с определение от 06.02.2012г. на АССГ, 6 състав по адм. дело № 8328/2011г., с което е отменено предходно решение № МДТ-7000-27/2/ от 08.09.2011г. на директора на дирекция „ПАМДТ”.

В хода на съдебното производство от страна на ответника се представят доказателства за компетентност на органа, издал оспорения акт, както и препис от решение № 83/28.02.2008г. на СОС за приемане Наредбата за определяне размера на местните данъци.

Жалбоподателят представя препис от уведомление от 22.10.2009г. до председателя на СОС, кмета на СО, гл. архитект на СО и до директора на дирекция „Архитектура и градоустройство”. По него искане в съдебното производство е назначена съдебно –

техническа експертиза. От приетото по делото заключение на в.л. А. Ж. А., което като обективно и компетентно изготвено, се кредитира от съда изцяло, се установява, че по действащият ОУП на [населено място], приет с решение № 697 от Протокол № 51/19.11.2009г. и решение № 960/16.12.2009г. на МС, имотът попада в устройствена зона за терени за локални градини и озеленяване (Тго); по предходния ОУП, одобрен с решение № 147 на МС от 2006г., приложим от 20.01.2007г. по силата на §11 от ПЗР на Закона за устройство и застрояване на СО /ЗУЗСО/, предназначението на процесния имот е за жилищна устройствена зона с преобладаващо комплексно застрояване (Жк). По действащия план за регулация, одобрен със Заповед № 1079/20.05.1967 на зам. министър на министерство на архитектурата и благоустройството, ПИ № 843 е отреден „за озеленяване”.

Според заключението на експерта за м. „Разсадника – Бежанци Пч.” има одобрен план за регулация със Заповед № 1079/20.05.1967г. на зам. министъра на министерството на архитектурата и благоустройството. Върху изготвения план за застрояване според вещото лице няма отбелязване за одобряването му.

При направената справка в дирекция „Инвестиционно отчуждаване” вещото лице е констатирало, че няма инициирани отчуждителни процедури по отношение ПИ 844 и ПИ 843 от кв. 169, м. „Разсадника – Бежанци Пч.” по плана на [населено място]. При разпита в с.з. на 17.09.2012г. експертът посочва, че процесният имот – ПИ 843 се намира в строителните граници на населеното място.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно чл.160, ал.2 от ДОПК, приложим в настоящото производство на основание чл. 144, ал.1 от ДОПК и чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, съдебният контрол за законосъобразност на актовете по чл.107, ал.3 от ДОПК, обхваща проверка за компетентност на органа - издател, спазване на предписаната от закона форма, процесуалния и материалния закон при издаването им.

Атакуваният АУЗД е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 4, ал.1 от ЗМДТ – служител в общинската администрация, заемащ длъжността началник отдел „МДТ - К. поляна”, който по силата на т.2 от Заповед № РД-09-3917/21.10.2008г. на кмета на СО е натоварен изрично с властнически правомощия по установяване на местни данъци. От приложената по делото заповед № РД-15-4690/06.07.2007г. на кмета на СО е видно, че Л. Д. С. е назначен на длъжността началник отдел в отдел МДТ - К. поляна, считано от 09.07.2007г.

При издаването на АУЗД е спазена е спазена предписаната от закона писмена форма, като са изложени мотиви, които позволяват на съда да извърши проверка относно спазването на материалния закон.

Основният спор по делото касае именно материалната законосъобразност на определените задължения за ДНИ за 2010г., предвид настъпилата промяна в отреждането/предназначението на имота съгласно ОУП на [населено място], приет с решение № 697 от Протокол № 51/19.11.2009г. и решение № 960/16.12.2009г. на МС. Нормата на чл. 10 от ЗМДТ, в приложимата ѝ за 2010г. редакция от ДВ бр. 05/2009г. в сила от 01.01.2010г., предвижда, че с данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по [чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията](#).

Изключени от облагане с данък недвижими имоти са следните недвижими имоти:

поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии, както поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост (чл.10, ал. 2 от ЗМДТ); земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен (чл. 10, ал. 3) и недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лева включително (чл. 10, ал. 4, отм. с ДВ бр. 98/2010г. в сила от 01.01.2011г.)

Данъчно задължените лица за ДНИ са определени в нормата на чл.11 от ЗМДТ. Съгласно ал.1 на цитираната норма данъкът се дължи от собственика на имота. Нормата на чл.13 от ЗМДТ предвижда, че данъкът се дължи независимо дали имотът се ползва или не.

По силата на чл. 19, ал.1 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по [чл. 10, ал. 1](#) към 1 януари на годината, за която се дължи. Съгласно чл.21 от ЗМДТ /в приложимата за 2010г. ред. ДВ бр.109/2001г./ данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, какъвто е и процесният имот е отчетната им стойност.

В разглеждания случай от представения по делото нотариален акт се установява, че [фирма] е собственик на поземлен имот /ПИ/ 843, находящ се в [населено място], м. „Разсадника – Бежанци II част”, кв. 169 и като такъв е задължено лице по смисъла на чл. 11, ал.1 от ЗМДТ за данък недвижими имоти.

Страните в процеса не спорят относно отчетната стойност на имота, която съвпада с декларираната от дружеството. От страна на жалбоподателя не се оспорва и определеният размер на задължението. Оспорва се дължимостта на данъка изобщо, предвид предвиденото в ОУП на [населено място], отреждане/предназначение на имота – „за озеленяване” и по-конкретно в устройствена зона за терени за локални градини и озеленяване (Тго).

Настъпилата промяна в предвиждането на ОУП се установява и от заключението на вещото лице съгласно отговорите на т.1 и т.2 от поставените задачи на съдебно – техническата експертиза. Тази промяна не се оспорва от страна на ответника, но се поддържа, че същата е неотнормирана към задължението за плащане на ДНИ.

Съдът намира, че по силата на чл. 10, ал.1 от ЗМДТ предназначението на поземлените имоти е от значение за облагането им с ДНИ единствено в случаите, когато същите са извън строителните граници на населените места и селищните образувания. В този случай облагането се предвижда за поземлените имоти, които имат предназначението по чл.8, ал.1 от ЗУТ съгласно подробния устройствен план /ПУП/.

За поземлените имоти в строителните граници на населените места законът предвижда облагане, независимо от конкретното им предназначение по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУТ съгласно чл. 10, ал. 1, пр. 1 от ЗМДТ. Процесният ПИ 843 безспорно се намира в строителните граници на [населено място], обстоятелство което се потвърждава и от вещото лице А. в с.з. на 17.09.2012г. и доколкото не попада в изключенията по чл. 10 ал.2-4 от ЗМДТ за 2010г. и не се освобождава от данък съгласно чл. 24 от същия закон – то местният данък е дължим.

Всички възражения на жалбоподателя, основани на липсата на отчуждаване, както и на действието на ЗУЗСО и действащия ОУП на [населено място], са неотнормирани към предпоставките за възникване и съществуване на задължението за заплащане на данъка по ЗМДТ от собственика на имота. В това отношение са основателни доводите на ответника в представеното писмено становище от 14.09.2012г.

При липсата на иницирана и проведена отчуждителна процедура по ЗОС, само въз основа на предвижданията на ОУП не може да се приеме, че процесният имот, отреден за озеленяване е публична общинска собственост и на основание чл. 24, ал. 1, т.1 от ЗМДТ е освободен от заплащане на данък.

Бездействието на Столична община да предприеме необходимите действия по отчуждаване, не подлежи на съдебен контрол в настоящото производство с предмет АУЗД по ЗМДТ, включително и инцидентен такъв. Срещу бездействието на СО да предприеме отчуждителни процедури, защитата е по друг ред, не и в производството по чл. 107, ал. 4 във връзка с чл. 156 и сл. от ДОПК. В тази връзка съдът не споделя изложеното от процесуалния представител на жалбоподателя в представената по делото писмена защита, че за дружеството, предвид специалната уредба по ЗУЗСО не съществува възможност за защита срещу това бездействие на СО. Специалният закон предвижда единствено срок за отчуждаване (арг. от чл.17 от ЗУЗСО), не и специален ред за провеждането на този вид процедури, поради което е приложим общия закон – ЗОС. Поради това в настоящото производство не подлежат на обсъждане доводите на жалбоподателя относно наличие на злоупотреба с власт от страна на СО при упражняване на правомощията по отчуждаване на имоти, с оглед предвиждането на ОУП. Тези доводи са неотнормирани към материалноправните основания, при които възниква задължение за данъка.

С оглед на изложеното съдът намира, че процесният поземлен имот подлежи облагане с местен данък недвижими имоти съгласно чл. 10, ал. 1 предложение първо от ЗМДТ и не са налице предвидените от закона условия, които да изключват облагането му такъв данък за процесния период на 2010г., респективно които да освобождават собственика от заплащане на данъка съгласно чл.24 от ЗМДТ. Установеният в АУЗД размер на данъка съответства на чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци, приета с решение №83/28-02.2008г. на СОС и е изчислен въз основа на отчетната стойност на имота съгласно чл. 21 от ЗМДТ.

По изложените съображения се налага краен извод за законосъобразност на оспорения АУЗД според критериите на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, като издаден от компетентен орган, при спазване на установената от закона форма, в съответствие с процесуалния и материалния закон. Поради това жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК във връзка с чл. 144, ал.1 от ДОПК и чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] против Акт за установяване на задължение по декларация № 014/29.06.2011г., издаден от началник отдел в отдел „МДТ – К. поляна” при СО, потвърден с решение № 9305-11-4/13.02.2012г. на директора на дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при Столична община.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия:

